

РЕШЕНИЕ

№ 5899

гр. София, 17.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20231100508614 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение от 11.05.2023 г., гр.д. 38499/2022 г., СРС, 61 с-в се ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, чл. 86, ал. 1 от ЗЗД от „Топлофикация София” ЕАД срещу В. А. Ц., че В. А. Ц. дължи на „Топлофикация София” ЕАД следните суми, във връзка с топлоснаден имот - апартамент № 19, находящ се в гр. София, ж.к. *****, ***** 19, абонатен № 123797, а именно: сумата от 2 326,90 лева - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК - 18.03.2022 г. до окончателното изплащане на сумата; сумата от 303,03 лева, представляваща мораторна лихва за периода от 15.09.2020 г. до 04.03.2022 г.; сумата от 16,80 лева, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.07.2020 г. - 30.04.2021 г., ведно със законната лихва считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК - 18.03.2022

г. до окончателното изплащане на сумата и сумата от 1,87 лева - мораторна лихва за периода от 31.08.2020 г. до 04.03.2023 г., като ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищцата да заплати на ответника сумата от 552,97 лева – разноски за исковото производство и сумата от 102,97 лева - разноски за заповедното производство.

Срещу решението постъпва въззивна жалба от ответницата по исковите В. А. Ц.. Релевира оплаквания, че не се установява насрещните страни да са обвързани от облигационно правоотношение за доставяне на топлинна енергия. Недоказано е количеството на доставена топлинна енергия. Радиаторите в апартамента са демонтирани още през 2018 г. Не се доказва отказ да се осигури достъп до апартамента за проверка на отоплителните и измервателни уреди. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което да се отхвърлят исковите.

Въззиваемият - ищецът „Топлофикация София” ЕАД оспорва жалбата.

Третото лице помагач на ищеца – „МХ Е.“ ООД не изразява становище.

Софийският градски съд, IV-А с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл. 269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, а допустимо и правилно.

Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. При обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269, изр. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение. В настоящото производство не са приети нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд, срещу които има оплаквания.

В отговор на оплакванията по жалбата, съдът приема следното:

Предявени са икове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 150, ал. 1 ЗЗД и чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Обстоятелството, че ответницата по исковете В. А. Ц. е потребител на топлинна енергия за битови нужди се установява с притежаваното от нея право на собственост върху топлоснабдения имот по силата на наследствено правоприемство, както и отговорността ѝ за задължения на наследодател. В тази насока са писмен договор за продажба от 21.07.1995 г., с който родителите на ищцата – А.Г.Ц. и Е.М. Ц. придобиват имота в режим на СИО. Според представените УН, А.Ц., поч. 1999 г., оставя за наследници съпруга – Е. Ц. и дъщеря – ответницата, като последната е единствен наследник на майка си Е. Ц., поч. 2003 г. Съобразно чл. 60, ал. 1 ЗН отговорността за непогасените приживе задължения, следва да се поеме от наследниците съразмерно наследствените им дялове. По силата на тази разпоредба, в качеството си на единствен законен наследник на другия съсобственик Е. Ц., ответницата придобива изцяло непогасените задължения за процесния период 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г., представляващи пасив в наследствената маса до размер на наследствения дял от $\frac{3}{4}$ ид.ч. Спрямо задълженията през същия период за останалата $\frac{1}{4}$ ид.ч., ответницата отговаря като собственик по наследство от баща си А.Ц.. Довод в тази насока е и отправеното от ответницата до ищеца заявление за промяна на нейно име относно партидата на топлоснабдения имот.

Изпълнена е хипотезата на чл.153, ал.1 ЗЕ, че всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение. По силата на законовата разпоредба, насрещните главни страни по делото са обвързани от облигационно правоотношение за доставка и покупка на топлинна енергия за битови нужди, както и от Общите условия на ищеца.

Неоснователно е оплакването, че експертизата е основана само на едностранно съставени от ищеца документи и не е съобразено количеството на доставена топлинна енергия. Видно от приетата съдебно-техническа експертиза, вещото лице проверява едновременно изходяща от ищеца, но и от дяловия разпределител документация за начислени суми, изравнявания и технологични загуби. Установени са прогнозните стойности на ползвана топлинна енергия при съобразяване отчета на индивидуалните

разпределители и при констатация за спазване на действащата нормативна уредба. Прието е, че извършеното дялово разпределение, както и отчитането на постъпила топлинна енергия в абонатната станция, след приспадане на технологични разходи и разпределяне между потребителите е в съответствие с приложимата нормативна уредба. Технологичните разходи са коригирани съгласно методиките за дялово разпределение. При съобразяване на изравнителните сметки на дяловия разпределител се изчислява окончателната стойност на неплатените и дължими главница и лихва.

Съдебно-техническата експертиза установява извършено отчитане на доставената топлинна енергия чрез средство за търговско измерване, а именно общ топломер, монтиран в абонатната станция на сградата, където се намира топлоснабдения имот през целия процесен период 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г.

Според СТЕ поради поискан и неосигурен достъп до имота за отчитане на данни от водомера за топла вода през частта от исковия период, обхващаща месец 05.2019 г. - месец април 2020 г., служебно е начислена стойност на предоставена топлинна енергия за пълен отопляем обем, а не на база реални отчети, независимо от протокола за демонтиране на радиатори от 25.09.2018 г. В този смисъл, изпълнени са хипотезите на чл. 69, ал. 2, т. 4 и ал. 4, т. 4 от Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването, предвиждащи възможност за служебно начисляване на цена за предоставена топлинна енергия и гореща вода, когато не е осигурен достъп за отчитане.

Вещото лице констатира наличие на щранг-лира в банята и отоплителни тела – радиатори, които са демонтирани през останалата част от исковия период, обхващаща месец 05.2020 г. - месец април 2021 г. Независимо от последното, за жилището са начислени суми за топла вода, както и за сградна инсталация в общите части на сградата, от която никой не може да се откаже, поради което за нея се дължи начисляване на топлинна енергия за пълен отопляем обем.

Предвид установеното от вещото лице правилно начисляване на стойностите, напълно ирелевантен е фактът доколко ответницата реално ползва апартамента през целия спорен период 01.05.2019 г. - 30.04.2021 г. Исковете за главните и акцесорни вземания са основателни.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат.

Първоинстанционното решение на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, предл. 1 ГПК следва да се потвърди.

В полза на въззиваемия не следва да се присъжда претендираното възнаграждение за юрисконсулт, т.к. единственото извършено от последния процесуално действие се изчерпва с подаване на бланкетни отговор на жалбата и молба, с които претендира уважаване на исковете и възлагане на разноси, без да излага каквито и да било конкретни мотиви във връзка със спецификата на настоящия спор.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 11.05.2023 г., гр.д. 38499/2022 г., СРС, 61 с-в.

Решението е постановено с участие на трето лице помагач на ищеца – „МХ Е.“ ООД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____